

UZASADNIENIE

W pozwie z 29.11.2013r. (k.2-5) A. M. (1) wystąpiła z żądaniem zasądzenia od Gminy N. kwoty 2150,43 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. W uzasadnieniu pisma wszczynającego postępowanie w sprawie inicjatorka wskazywała pomiędzy innymi, że w dniu 17.10.2011r. zostały zawarte przez jej męża z Gminą N. trzy umowy na podstawie których M. M. (1) zobowiązał się do zapewnienia dowodu swym dzieciom, to jest A. M. (2), M. M. (2) i M. M. (3) do (...) Ośrodka (...)w S. w zamian za rekompensatę kosztów dowozu. Jak stwierdziła powódka w okresie od grudnia 2011 roku, do marca 2012 roku współmałżonek dowoził dzieci własnym środkiem transportu zgodnie z umową przy czym po upływie miesiąca A. M. (1) składała pozwanemu dokumenty do rozliczenia. Według twierdzeń powódki należności z tytułu dowozu wynosiły 1103,25 złotych za miesiąc grudzień 2011 roku, 992,04 złotych za styczeń 2012 roku, 666,95 złotych za luty 2012 roku i 1434,27 złotych za marzec 2012 roku, łącznie jak błędnie podała 4191,46 złotych (przy faktycznej sumie wynoszącej 4196,51 złotych). Strona pozwana jak wskazała inicjatorka postępowania nie wypłaciła należności w całości świadcząc za grudzień 2011 roku 606,79 złotych, 441,30 złotych za styczeń 2012, 275,82 złotych za luty 2012 roku i 717,12 złotych za marzec 2012 roku, łącznie 2041,03 złotych.

Do pisma wszczynającego postępowanie powódka dołączyła kopie rachunków dotyczących zwrotu kosztów przejazdu wraz ze szczegółowymi rozliczeniami dowozu w poszczególnych miesiącach jak też kopie umów zawartych z pozwaną gminą o numerach (...)i (...), wydruki potwierdzeń wpływu środków na rachunek bankowy jak też kopię wezwania do zapłaty (k.6-32, 35-39).

W dniu 9 grudnia 2013 roku został wydany przez Sąd Rejonowy w S. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.46).

W sprzeciwie z 19.12.2013 roku (k.51-55) pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając zajęte stanowisko procesowe r.pr. W. S. przyznał, iż strony procesu łączyły trzy umowy o numerach (...), (...)i (...)zawarte 17.10.2011 roku, a dotyczące dowozu niepełnosprawnych dzieci powódki do (...) w S. za zwrotem poniesionych kosztów. Jak stwierdził żadna z umów nie regulowała sytuacji w której w ramach jednego kursu będzie przewożone więcej niż jedno dziecko. Z dalszych wywodów pełnomocnika wynikało, że zdaniem strony pozwanej na rzecz powódki przypada ekwiwalent za faktycznie dokonane przejazdy, nie zaś za każde dziecko niezależnie od tego czy były one dowożone razem czy też osobno.

Jednocześnie strona pozwana przyznała, że z tytułu rozliczenia kosztów dowozu dzieci A. M. (1) w okresie od grudnia 2011 roku, do marca 2012 roku powstała obciążająca gminę niedopłata w łącznym rozmiarze 220,64 złotych, w odniesieniu do której to pełnomocnik pozwanego złożył oświadczenie o potrąceniu z, jak wskazał nie uregulowanymi dotychczas należnościami z punktu IV wyroku Sądu Rejonowego w S. wydanego w sprawie IC (...)i punktu II wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w B. w sprawie II Ca (...)na łączną kwotę 287,60 złotych.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Siedemnastego października 2011 roku pomiędzy Gminą N., a powódką i jej mężem – A. M. (1) i M. M. (1) (podpisanymi pod kontraktami) doszło do zawarcia trzech umów o numerach (...), (...) i (...). W przedmiotowych umowach M. M. (1) zobowiązał się do zapewnienia dowozu swych dzieci A. M. (2), M. M. (2) oraz M. M. (3) na trasie - miejsce zamieszkania – (...) w S., jak też do sprawowania opieki w tym czasie nad dziećmi. Z treści §2 zawartych umów wynikało, iż gminę obciąża powinność zwrotu kosztów dowozu obliczona jako podwójny iloczyn odległości miejsca zamieszkania ucznia od ośrodka (określonej w składanych rachunkach na 33 kilometry – k.6-8, 15-17, 21-23, 27-29), stawki za kilometr przebiegu (ustalanej w rozmiarze 0,8358 złotych) oraz liczby dni obecności ucznia w ośrodku w miesiącu rozliczeniowym (okoliczności niesporne). W miesiącu grudniu 2011 roku, jak wynikało to z treści złożonych przez powódkę kopii dokumentów rozliczeń (k.30) A. M. (2) była trzykrotnie (w dniach 5, 12 i 20.12) dowożona do ośrodka oraz czterokrotnie z niego odbierana (2, 9, 14, 21.12). W tym samym okresie M. M. (2) był dowożony do (...)

w S. 5, 12 i 21.12.2011 roku zaś odbierany i odwożony do domu 2, 9, 16 i 21.12.2011 roku (k.31). Dowóz i odbiór M. M. (3) odbywał się tym okresie trzykrotnie w dniach 6, 13 i 20.12.2011 roku (k.32). W miesiącu styczniu 2012 roku A. M. (2) i M. M. (2) byli dowożeni do (...) w S. 3, 9 i 16 stycznia, odbierani zaś 5, 13, 19 stycznia 2012 roku (k.9-10). Dowóz i odbiór M. M. (3) odbywał się z kolei w dniach 3, 10 i 17 stycznia 2012r (k.11). W lutym 2012 roku M. M. (3) była dowożona i odbierana z ośrodka w 7 i 21 dniu miesiąca (k.18) zaś A. M. (2) i M. M. (2) 7 i 20 lutego (dowóz) oraz 17 (odbiór A. i M. M. (2)) i 21 (odbiór M.) jak też 24 lutego (odbiór A. M. (2)) 2012 roku (k.19-20). Dowóz dzieci powódki w miesiącu marcu 2012 roku odbywał się w odniesieniu do M. i A. M. (2) dniach 7, 12, 19, 26, 28, odbiór 9, 16, 23, a ponadto 27 i 28 (w odniesieniu do M. M. (2)) 28 i 30 (w odniesieniu do A. M. (2)) (k.24-25). M. M. (3) była dowożona i odbierana z ośrodka w miesiącu marcu 2012 roku 13, 20 i 27 dnia miesiąca (k.26).

Z tytułu rozliczenia kosztów dowozu pozwana gmina przelała na rachunek bankowy powódki i jej męża za grudzień 2011 roku kwotę 606,79 złotych, za styczeń 2012r. 441,30 złotych, za luty 2012 roku 275,82 złotych oraz za marzec 2012 roku kwotę 717,12 złotych (okoliczność bezsporna potwierdzona ponadto dowodami wpłat k.36-39). W dniu 19.03.2013 roku Gmina N. przelała na rachunek A. M. (1) kwotę 1307,16 złotych z potrąceniem obciążających powódkę względem gminy należności w łącznym rozmiarze 259 złotych wynikających z wyroku Sądu Okręgowego w B. wydanego w sprawie II Ca (...)(dowód potwierdzenie przelewu k.71).

W ocenie sądu wytoczone przez A. M. (1) powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie, a mianowicie w odniesieniu do kwoty 606,79 złotych, w pozostałym zaś zakresie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści regulacji prawnej z art.17.3a.4 ustawy z 7.09.1991 roku o systemie oświaty na gminie spoczywa obowiązek zwrotu kosztów przejazdu ucznia niepełnosprawnego oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka zapewniającego realizację obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem, a rodzicami jeżeli dowóz (jak miało to miejsce w sprawie poddanej pod rozstrzygnięcie sądu) zapewniają rodzice.

Jak wynikało to z analizy stanowisk procesowych przeciwników zawartych w złożonych pismach (pozwie i odpowiedzi na sprzeciw) oś sporu między A. M. (1) i Gminą N. stanowiła kwestia sposobu rozliczenia kosztów przewozu dzieci powódki na trasie miejsce zamieszkania – (...) w S.. Zdaniem inicjatorki postępowania wskutek niezawarcia przez strony jednej umowy służącej kompleksowej regulacji kwestii rozliczeń w przypadku jednoczesnego przewożenia więcej aniżeli jednego dziecka wobec faktu zawarcia natomiast trzech odrębnych umów, regulujących całkowicie odrębnie kwestie przewozu co do A. M. (2), M. M. (2) i M. M. (3) rozliczenie winno zostać dokonane w sposób niezależny co do każdego z przewożonych dzieci. Zdaniem strony pozwanej z kolei rozliczenie winno uwzględniać tylko i wyłącznie faktycznie wykonane przewozy bez względu na liczbę dzieci przewożonych jednocześnie.

W ocenie sądu tak w kontekście zawartych umów o numerach (...), (...) oraz (...), zwłaszcza zaś w świetle zapisu §2 mówiącego wyłącznie o zwrocie „kosztów dowozu” nie zaś o wynagrodzeniu przy jednoczesnym uregulowaniu sposobu obliczenia tychże kosztów, jak też w świetle zeznań złożonych przez przesłuchanych w sprawie świadków w osobach S. H. (k.75-76), M. M. (1) (k.76-77) wreszcie zeznań powódki A. M. (1) (k.77-78) uznać należy, iż prawidłowy sposób rozliczenia tychże kosztów winien uwzględniać tylko i wyłącznie liczbę faktycznie zrealizowanych przejazdów przy czym w przypadku przewozu (w obie bądź też w jedną stronę) więcej aniżeli jednego dziecka w ramach tego samego kursu przypadającą na rzecz powódki bądź też jej współmałżonka należność oblicza się jako „podwojony iloczyn odległości miejsca zamieszkania ucznia od ośrodka, stawki (wynoszącej 0,8358 złotych) za kilometr przebiegu i ilości dni obecności ucznia w ośrodku w miesiącu rozliczeniowym”.

W kontekście zeznań współmałżonków M., podkreślających ich dążenie do uregulowania w jednej umowie kwestii sposobu rozliczenia kosztów dowozu zarówno A., M. jak i M. M. (3), uwzględniającej sytuację w której jednocześnie byłoby przewożone więcej aniżeli jedno dziecko (określenie np. innej stawki w takiej sytuacji bądź też uwzględnienie w §2 umowy dodatkowo iloczynu przewożonych osób) stwierdzić należy, że wobec sprzeciwu na takie rozwiązanie sekretarza gminy S. H. (co wynikało zarówno z zeznań w/w przesłuchanego w charakterze świadka jak i zeznań

małżonków M.) należy uznać, że strona pozwana nie godziła się nie tylko na jedną kompleksową umowę, ale również nie wyrażała zgody na świadczenie należności za dowóz naliczanej mówiąc kolokwialnie „od łebka”.

Po wtóre, jak to już wskazano w każdej z zawartych umów jest mowa (w treści §2) wyłącznie o zwrocie kosztów, a zatem o zwrocie faktycznie ponoszonych na dojazd wydatków, które to jednak nie ulegają zwielokrotnieniu przy przewożeniu w ramach tego samego kursu więcej niż jednego dziecka, nie zaś o wynagrodzeniu z tego tytułu. Dokonywanie w tej sytuacji rozliczeń nie tylko przy uwzględnieniu faktycznie wykonanych przewozów lecz również odrębnie dla każdego z przewożonych dzieci prowadziłoby w istocie nie do refundowania wydatków lecz do wzbogacenia się powódki (łączna stawka bowiem przy jednoczesnym przewozie trójki dzieci za 1 kilometr wynosiłaby wówczas 2,5074 złotych co powodowałoby konieczność zapłaty za jeden przejazd obejmujący dojazd i powót na trasie wynoszącej 66 kilometrów kwoty 165,48 złotych).

Nawet przy założeniu, iż z uwagi na odrębność zawartych umów dokonywane między stronami rozliczenia powinny być dokonywane odrębnie dla każdego z dzieci, a nie od liczby przejazdów należy ocenić tego rodzaju żądanie, jak uczynił to Sąd Rejonowy w S. w uzasadnieniu wyroku z dnia 7.11.2012 roku w sprawie IC(...), za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art.5k.c.) i nie zasługujące na uznanie.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza zaś złożone przez powódkę dokumenty rozliczeń dowozu dzieci do szkoły za okres od grudnia 2011 roku, do marca 2012 roku (k.9-11, 18-20, 24-26, 30-32) w których to odnotowano dni i godziny dowozu oraz odbioru A. M. (2), M. M. (2) i M. M. (3) z (...) w S. sąd doszedł do wniosku o tym, iż przypadająca A. M. (1) za miesiąc grudzień 2011 roku należność z tytułu zwrotu kosztów dojazdu (obliczona w sposób określony w §2 zawartych umów) wynosiła 882,60 złotych. W tym okresie jak wynika to ze złożonych dokumentów rozliczeń (k.30-31) w ramach zawartych z pozwaną gmina umów zostało zrealizowanych łącznie 16 przejazdów (2.12.2011 – godz.13, 2.12.2011r. - godz. 14.40, 5.12.2011r. - godz.10.00, 6.12.2011r. - godz. 8.55 i 10.35, 9.12.2011r. - godz. 14.05, 12.12.2011r. - godz.8.40, 13.12.2011r. - godz. 8.55 i 12.35, 14.12.2011r. - godz 13.30, 16.12.2011r. - godz. 13.40, 19.12.11r. - godz.9.50, 20.12.2011r. - godz 13.30, 20.12.2011r. - godz.14.35, 20.12.2011r. - godz. 16.10, 21.12.2011r. - godz.18.00). Za miesiąc styczeń 2012 roku należność z tytułu zwrotu kosztów dowozu dzieci powódki w ramach 10 przejazdów (3.01.2012r. - godz. 8.40, 8.55 i 9.00 – (jeden przejazd), 3.01.2012r. - godz.11.30, 5.01.2012r. - godz.15.30, 9.01.2012r. - godz. 9.10., 10.01.2012r. - godz. 8.55, 10.35, 13.01.2012r. - godz.15.00, 16.01.2012r. - godz 8.55, 17.01.2012r. - dowóz godz 9.50 i odbiór 10.15 (jeden przejazd), 19.01.2012r. - godz. 15.00) wynosiła w ocenie sądu 551,62 złotych. Za miesiąc luty 2012 roku z tytułu siedmiu dowozów w dniach 7.02.2012r. - godz.9.30 i 9.50 (jeden przejazd), 7.02.2012r. - godz.12.35, 17.02.2012r. - godz.16.45, 20.02.2012r. - godz.9.15, 21.02.2012r. - godz.9.50, 21.02.2012r. - 11.50 i 12.00 (jeden przejazd), 22.02.2012r. - godz.17.15 należność z tytułu zwrotu kosztów wynosiła 386,13 złotych. Z tytułu kosztów dojazdu za ostatni z objętych pozwem miesiąc, a mianowicie za marzec 2012 roku przypadająca A. M. (1) należność wynosiła 827,44 złotych. Wynikała ona z 15 zrealizowanych z tym czasie przejazdów, a mianowicie w dniach 7.03.2012r. - godz.8.40, 9.03.2012r. - godz.13.40, 12.03.2012r. - godz.9.04, 13.03.2012r. - godz.9.40, 16.03.2012r. - godz.13.45, 19.03.2012r. - godz.8.40, 20.03.2012r. - godz.14.50, 20.03.2012r. - godz.15.55, 23.03.2012r. - godz.17.20, 26.03.2012r. - godz.9.45, 27.03.2012r. - godz.14.35 i 15.15 oraz 15.20 (jeden przejazd), 28.03.2012r. - godz.9.20, 28.03.2012r. - godz.15.20 i 15.30 (jeden przejazd), 30.03.2012r. - godz.15.30.

Sumując powyższe należności (882,60+551,62+386,13+827,44) i pomniejszając je o wypłacone przez stronę pozwaną kwoty w łącznym rozmiarze 2041,03 złotych na rzecz powódki przypada dotychczas nieuregulowana należność w kwocie 606,76 złotych.

W ocenie sądu w kontekście złożonego przez A. M. (1) dowodu wpłaty z 19.03.2013r. (k.71) potwierdzającego fakt pomniejszenia przez Gminę N. przypadającej powódce należności z wyroków zapadłych w sprawie IC (...)Sądu Rejonowego w S. i II Ca (...)Sądu Okręgowego w B. o kwotę przypadających Gminie N. kosztów procesu w rozmiarze 259 złotych zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty zarzut potrącenia należało uznać za całkowicie niezasadny. Zdaniem sądu również nie istniały uzasadnione podstawy do nieuwzględnienia powództwa w szerszym zakresie w uwagi na zastosowane przez stronę pozwaną przy wykorzystaniu aplikacji google maps (k.64) w ocenie sądu zupełnie niewiarygodne wyliczenia dotyczące czasu niezbędnego do dojazdu na trasie N.

– S. (określonego na 55 minut przy trasie wynoszącej 31,4km, to jest przy średniej prędkości wynoszącej 34,25km/h). Stwierdzić przy tym należy, iż zdaniem sądu jedynie w niewątpliwych wypadkach w których pokonanie całej trasy z N. do S. i z powrotem przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego nie jest możliwe w krótkim czasie, to jest zdaniem sądu w przypadku znacznej zbieżności czasowej nie przekraczającej 40 minut) możliwe było rozliczenie dowozu dzieci na podstawie złożonych dokumentów rozliczeń jako jednego przejazdu. W pozostałych wypadkach w ocenie sądu nie istniały uzasadnione podstawy do podważenia żądania powódki.

Mając wskazane okoliczności na względzie sąd na podstawie art.17.3a.4 ustawy z 7.09.1991 roku o systemie oświaty orzekł jak w punktach I i II wyroku.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art.100 zdanie 1k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między strony.

O nieuiszczonych kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art.113.1 i art.113.2.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.